

i 10 Aar (Marineministeren (Ravn): Det er ikke sagt!), forekommer mig unegtelig at være ganske overordentlig dristigt; det er ganske vist ikke sagt, at man vil udsætte Anstæffelsen af det Hele, men om de Udgifter, der er Tale om, er det dog antydet i alt Fald, at de skulle fordeles paa 10 Aar. (Marineministeren (Ravn): Hvis der ingen Lov om ekstraordinære Udgifter kommer!) Ja, saa vil jeg ret ønske, at der snarest mulig maatte komme en Lov om ekstraordinære Udgifter. Det forekommer mig rigtigst, at det er altsor dristigt at udsætte Anstæffelsen af, hvad der behøves til Flaaden, som endnu og maaste for lang Tid vil være det eneste Forsvar, vi egentlig have at stole paa, i 10 Aar, medens det jo aldeles ikke er givet, at man vil udsætte at paasføre os Krig i 10 Aar; det er meget tvivlsomt, om man kan paastaa det. Det er meget muligt, at slige Begivenheder kunne afhænge af et Par gamle Menneskers Liv eller Død, om der fremkommer saadanne europæiske Forviklinger, at man kan blive indbraget i Krig. Da jeg derfor nu hører, at det ikke er Hensigten at udsætte Anstæffelsen af, hvad der saaledes er foreslaaet at skulle anstæffes, i saa lang Tid, kan jeg ikke Andet end ogsaa derover særdeles glæde mig. Jeg skal med Hensyn til de Paragrafer, som ere omtalte, blot tilføje nogle ganske faa Bemærkninger, idet jeg jo i alt Væsentligt kan henholde mig til, hvad den første ærede Taler har yttret. Det var kun med Hensyn til denne § 2, at jeg, som sagt, anser det for heldigt, at der ikke er fastslaet, hvilke bestemte Skibe, der skulle anstæffes, hvorimod jeg jo nok kunde have ønsket, at det havde været fastslaet i selve Loven, at der maatte anvendes til Anstæffelse af disse Skibe f. Ex. et Beløb af 4 Millioner aarlig; saa var dog den nødvendige Forsøgelse af Flaaden kun bleven fordelt paa 4—5 Aar, og det havde været det Allerbedste for hele Rigsdagen, naar dette var slaaet fast i Loven, thi saa havde man dog undgaaet mange Vanskeligheder, som jeg med al Lillid til det andet høje Thing forudsjer, at der dog muligvis kan opstaa med Hensyn til de ekstraordinære Bevillinger; men jeg understriver fuldstændig, at det ikke er Alt, hvad man ønsker, der kan opnaas. — Med Hensyn til Flaadens Kampberedskab skal jeg ganske henholde mig til, hvad der er yttret af den foregaaende meget ærede Taler. Det er jo absolut det svage Punkt, og jeg hører ikke til dem, der tro som saa mange Andre, at vort Folk er et udvalgt Folk, der kan i langt kortere Tid end den, alle andre Nationer bruge, tillegne sig den Dplysning, al den Dygtighed og Færdighed, som behøves. — Hvad Kontreadmiralerne angaar, glæder det mig meget, at de ere indførte igjen. Jeg kunde ønske, at det nu maatte

blive staaende derved, og at man nu havde fundet Bencævnelse, som man kunde bevare. Jeg har i min, rigtigstnok ikke korte Levetid, kjendt saa mange Bencævnelse paa Officerer baade i Landmiliteretaten og Søetaten, at det er høist mærkeligt, hvorledes man har væglet om med dem. Saadanne Bencævnelse have dog ganske vist nogen Betydning og i Særdeleshed i Flaaden, som kommer i Berøring med andre Flaaders Besatningsmænd. Vi have saaledes haft Drlogskapitainer, Kapitainer, Kapitaïnlieutenanter, Kommandører og Kommandørkapitainer, og ligeledes har man i Hæren snart havt Oberstlieutenanter, snart affattet dem, og nu tror jeg, man er i Begreb med igjen at indføre Oberstlieutenanter; det Samme gjælder om Majorer. Det forekommer mig ønskeligt, om man nu vilde slaa sig til No ved disse Bencævnelse, for at de kunde faae en vis Fasthed. En af de Paragrafer, som allermost har glædet mig, er den af den ærede foregaaende Taler omtalte Bestemmelse om, at Søofficersskolens ældste Klasse's 10 Afdelinger skulle kaserneres ligesom yngste Klasse. Jeg vil ret ønske, at man vil tage Exempel heraf til ogsaa at komme til en anden Ordning for Hærens Officersskole, thi ligesom det vistnok af Alle erkjendes, at det er et stort Fremskridt for Søværnet, at der ad den Vej tilvejsbringes en Institution, der noget ligner vort Søkadetakademi, hvorfra der er udgaaet saa mange særdeles dygtige Officerer, saaledes tror jeg ogsaa, at der mere og mere søles Træng til, at man for Hæren indretter en Kadet- og Officersskole, hvor de unge Mennesker, som skulle være Officerer, fra et tidligere Stadium end nu kunne faae en virkelig militær Opdragelse. Jeg tror, at man allerede nu vil se, at den mangler hos saare mange af dem. En anden Bestemmelse, som jeg ogsaa anser for meget heldig, er den om Aldersgrænsen. Jeg anser det for lykkeligt for Alle dem, der ville uddanne sig til Søetaten, at de dog kunne have noget Haab om at avancere til Kapitain eller Kommandør, førend de halvt blive Oldinge, og jeg paastjønner ligeledes, at den Søfart, som var forlangt i den tidligere Lov, nemlig for en Lieutenant 7 Aar for at blive Kapitain, er nedsat til 6, eftersom det jo har viist sig, at det næsten er umuligt for en Lieutenant at skaffe sig denne Søfart, uden ved at gaa til Ruffardis eller ad ekstraordinær Vej; til Drlogs vil han ikke kunne faae den, selv om han venter 18 Aar fra han bliver Premierlieutenant, til han bliver Kapitain, hvilket dog er en tilstrækkelig passende Ventetid. Derimod har det ikke glædet mig meget at faae den Dplysning fra den første ærede Taler, at det kun er en ringe Udvidelse af Søfarten, som der vil ske med Hensyn til Lieutenantsklassen, thi er der Noget, der trænger til